

2018 0414 SahW Sassenheim – Hillegom

Wat doen toch al die mensen op zaterdagochtend zo vroeg in de trein? Dansen.....kom ik al gauw achter. Een grote groep mooie mensen is opgetut en wel onderweg naar een stijldansevenement. Ze waren allerlei 'weetjes' aan het uitwisselen. En een geweldig psychologisch spelletje aan het spelen. Er is blijkbaar een nieuwe naam voor de groep die iedereen al weet maar niemand hardop uit durft te spreken omdat ie nog 'geheim' is. Geweldig hoe ze elkaar aan het aftasten en prikkelen waren. Maar de kaken bleven stijf op elkaar. Er werd door iedereen mooi omheen gekletst. In Veenendaal was het zo ie zo einde verhaal want daar verliet de hele meute de trein. Dat gaf mij mooi de gelegenheid om mijn verhaal van de wandeling van woensdag op papier te zetten.

In de trein naar Sassenheim raakte ik in gesprek met 3 Servische dames. De Santiago aan het Wad uitingen op mijn rugzak maakte ze nieuwsgierig. Wat is dat? Waar ligt dat? Vol enthousiasme heb ik verteld over Santiago aan het Wad. Lopen????? Zover???? Was hun reactie. Ja ik loop die afstand, maar je kunt het ook op de fiets doen! Dus.....ook daar flink voor zitten promoten. Ze waren het er met z'n drietjes helemaal over eens dat dit een super project is. In Servië kennen ze dit helemaal niet. Met z'n allen op pelgrimstocht?

De oudste van de dames was in haar werkzame leven stadsgids geweest. Hoewel ze nu met pensioen is deelt ze maar al te graag haar kennis over Nederland. Ze is werkelijk een wandelend boegbeeld voor onze Nederlandse cultuur. Het Jopie Huisman museum, en Panorama Mesdag zijn haar favorieten. Of ik het Jopie Huisman museum ken? Ja zeker zei ik. Nou zo zeker vond ze dat niet. Er zijn nog genoeg Nederlanders die het niet kennen, zei ze. Met de 2 dames die ze nu bij zich heeft gaat ze een dagje Den Haag doen. Panorama Mesdag, Binnenhof, Het Torentje, Scheveningen, alles komt aan bod. Ze hebben er zin in met z'n drietjes.

We genieten van elkaars enthousiasme. Veel te snel ben ik in Sassenheim en neem ik afscheid van deze 3 bijzondere dames.

In Sassenheim staat Cor al met de Bourdon op het perron te wachten. Er zaten nog meer wandelaars in de trein. Beneden aan de trap staat de grote groep te wachten. Nog even snel een sanitaire stop bij de Mac, even wachten op de volgende trein en dan.....zijn we compleet.

Marijke verteld dat ze heel wat schietgebedjes heeft gedaan de afgelopen weken. Het bleef zo lang koud.

De velden bleven lange tijd bruin, samen hebben ze de bollen bijna de grond uit zitten kijken tijdens hun oefenrondjes. St. Jacobus gevraagd om de zon te laten schijnen en de grond op te warmen. Alle smeekbedes zijn verhoord want sinds het vorig weekend de temperatuur omhoog gevlogen is zijn ook de bollen met bosjes boven de bruine massa uit gekomen. Er is genoeg kleur te zien. De streek heeft kleur bekend. We zullen het gaan beleven.

Het eerste wat mij opvalt bij de bollenvelden die prachtig in bloei staan is dat er stiekem een paar roze hyacinten en zelfs een eigenwijze rode tulp tussen de paarse staan. Heel grappig in zo'n heel groot veld paarse hyacinten een paar roze. Geweldig. Wat voor moois kan de natuur je hier

vertellen? Vanuit de trein lijken de velden perfect op kleur gepoot. Ziet het er smetteloos uit. Sta je er met je neus bovenop.....dan.....is het minder mooi dan het lijkt. Maar is dat echt zo? De velden blijven prachtig om te zien, ze toveren op deze manier een glimlach op ieders gezicht. De geur die je er dan ook nog bij cadeau krijgt is helemaal geweldig. Als je dit vergelijkt met een mensenleven? Als je van een afstandje naar je eigen leven of dat van iemand anders kijkt.....dan zien de meeste levens er perfect uit. Maar ga je inzoomen op je eigen leven. Er tot in detail naar kijken.....ja dan.....zijn er best smetjes, en minder perfecte dingen te ontdekken. Maar is dat erg? Nee natuurlijk niet. Het grote geheel ziet er voor de meeste van ons toch prachtig uit? Met andere woorden. Bekijk de dingen, de gebeurtenissen en situaties in je leven eens van een afstandje.....dan kunnen ze er wel eens heel anders uitzien.

We wandelen in een heerlijk tempo naar de eerste rustpauze. Deze houden we in een loods van een kwekerij. Door een heel bijzondere dame, die speciaal voor ons naar hier gekomen is, krijgen we de stempels in ons credential gezet. Deze dame is lang ziek geweest en nog steeds herstellende maar heeft zo naar deze dag toegeleefd om er te kunnen zijn en te stempelen. Petje af voor zoveel doorzettingsvermogen.

De mooie verhalen over loslaten, doorzetten, de hectiek van alledag achter je laten. Genieten van wat er op je pad komt op de camino. Toeval bestaat niet en niets gebeurt voor niets. Het is de rode draad die in alle bijzondere verhalen steeds weer terug keert. Zelfs hier, op onze eigen Hollandse bodem gebeuren wondertjes. De wonderlijke, bijzondere wereld van de camino is overal. Als je maar om je heen wilt kijken, voelen en ervaren.

Zoveel leuke enthousiaste pelgrims vandaag. De groep is enorm groot, 44 pelgrims, net zoveel als met de eerste wandeling van Santiago aan het Wad in Eijdsden. We genieten van de geweldige wandeling die Cor en Marijke hebben uitgezet. Marijke en Cor hebben op een ongelofelijke wijze de bollen uit de grond lopen kijken de afgelopen weken. De velden zijn een lust voor het oog. Bollen zover als je kunt kijken. In prachtige kleuren. Rij aan rij aan rij.....Geweldig.

Onderweg houden we een lange pauze bij het scoutinggebouw. We vallen er met ons neus in depoffertjes. We vroegen aan ze of we de kampvuurkuil mochten gebruiken als zitplaats.

Dat was geen probleem als we maar wel poffertjes zouden eten. Ze waren op een butagasstelletje poffertjes aan het bakken om hun zoka te bekostigen. Dat tikt lekker aan als je ineens 44 hongerige wandelaars over de vloer hebt. Er zijn heel wat porties poffertjes gebakken voor ons. Een prima pauzeplek.

Hierna

lopen we de bossen in en wordt er flink getrokken aan de kuitspieren. Het waren een paar beste bulten die we op en af moesten. Geweldig om de lange sliert Pelgrims door het landschap te zien voortbewegen. Het laatste stukje langs de keukenhof naar het centrum van Hillegom was even doorbijten maar och, met een stel mafkezen in een bus en allerlei drukte op de weg is het eigenlijk ook best snel voorbij. We waren zo in Hillegom. Hans heeft onderweg nog een pleidooi gehouden voor de Friese Refugio's. Een prachtig project opgezet door de Alde Fryske Tsjerken. Er zijn inmiddels al 13 kerken in Friesland die in het Kader van Santiago aan het Wad hun deuren openen voor Pelgrims. 2 tot 4 bedden heeft elke refugio. Tot en met

oktober 2018 blijven deze refugio's open. En als het heel goed loopt, wie weet dan nog wel veel langer. Actuele info hierover is te vinden op www.santiagoaanhewad.nl Er worden veel folders hierover uitgedeeld. Superleuk om van deze unieke gelegenheid in de tsjempings te slapen gebruik te gaan maken. Mijn plannetje om na het eindsignaal van Santiago aan het Wad nog lekker een poosje te blijven plakken in Friesland krijgt op deze manier zeker handjes en voetjes.

We zijn beland op het punt waarop de Pelgrims kunnen kiezen. Direct naar het station of gezellig mee voor het Café St. Jaques. Een deel haakt hier af en een deel gaat mee. We zitten in een heel gezellig restaurantje nog een tijdje na te praten voor ieder weer zijn eigen weg zoekt. Een van de pelgrims vraagt of ik zijn wandelstok mee wil nemen naar mijn logeeradres omdat het lastig fietsen is met zo'n stok. Tuurlijk wil ik die meenemen. Een belangrijke taak, want ik mag het ding natuurlijk niet vergeten in de trein en bus. Ik was blij dat ik hem naast de Bourdon kon zetten voor de overnachting.

Ik heb mijn eigen refugio plekje vannacht. En die is leuk.....met nog 3 andere pelgrims overnachten we in een speciale Santiago aan het Wad gelegenheids refugio. Een warme ontvangst, geweldige pelgrimsmaaltijd, warme douche, en een heerlijk bed. De verhalen, de ervaringen die we die avond deelden. Het echte caminogevoel kent geen grenzen. Wat voelt het onwijs goed. Heb zo genoten van dit waardevolle samenzijn. Dank jullie wel lieve medepelgrims voor deze onvergetelijke ervaring. Dank voor jullie prachtige verhalen. Om 22 uur ging voor ons lichtje uit en doken wij onder in een diepe slaap. Dromend van Bollenvelden in alle kleuren en geuren. Dromen van wat was, dromen van wat nog gaat komen.

Trusten en tot morgen.

Ultreia, Ultreia, Anita

